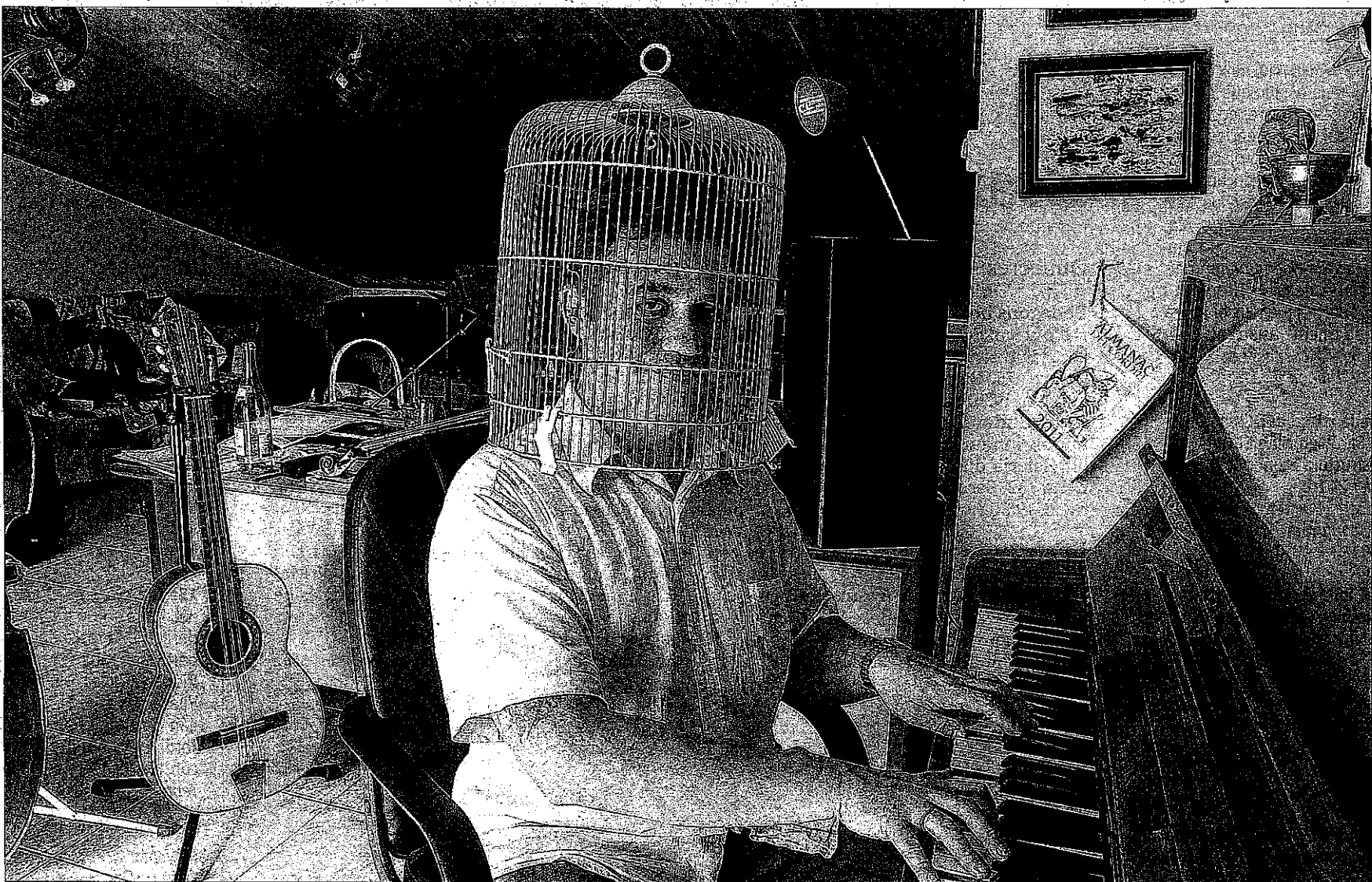

EL CREADOR DAVID ESTERRI (63)

L'ocell que sap com sortir de la gàbia

PAU ECHAUZ / MERCÈ GILI (FOTO)

Cada època té la seva cançó, el seu himne, la seva cantata patriòtica o la seva simfonia èpica. Potser la cançó que representa millor el territori occidental de Catalunya en aquests temps de crisi i desconfiança sigui *Sóc de l'Oest de Catalunya*, de David Esterri (Lleida, 1970), un himne country per a més glòria d'una terra de "pagesos i carrinclons, on la butifarra encara es fa de ceba i sang, on el blau del cel és tot el que tenim de mar". David Esterri Carrasquer és músic, però també poeta i pintor, encara que la seva especialitat, la seva passió, siguin els instruments de corda, del violí a la verra passant per la viola, el violoncel, la guitarra, el llaut i l'ukelele. És convenient explicar que, com en els discos de vinil, Esterri podria ser la cara A mentre que la cara B està ocupada per un ésser lliure a qui no l'espanta res, un ocell que sap com obrir la porta de la gàbia, Lo Pardal Roquer.

Assegut al costat del piano del seu estudi d'Alpicat, Esterri explica que tot va començar en una explotació agrària i ramadera que la seva família té des de fa generacions a la partida de Vallcalent de Lleida, -Hot Valley en l'imaginari del Pardal-, una torre on va passar la infantesa entre tractors, plantacions de peres, pomes i vaques. Als dotze anys es va sentir fascinat per la música de violí, i als 14 ja tocava el contrabaix a la Cobla Jovenívola de Lleida. Llicenciat en Història de l'Art, Esterri va estudiar al conservatori, i ara, a més de compondre i actuar, també interpreta per obligació contractual el paper de professor de música en un institut. Des de llavors ha estat implicat en pràcticament totes les experiències musicals de Lleida. "Crec que no hi ha cap disc dels editats a Ponent en què no hagi col·laborat d'alguna manera, tocant, cantant o en els arranjaments". Esterri es consi-

dera un creador eclèctic, una esponja que absorbeix idees i que sempre té la imperiosa necessitat d'interpretar-les, ja sigui component una cantata, un concert per a piano i violí, música de cambra o sardanes, partitures que s'acumulen a l'armari. Melòman, estima Wagner i Beethoven tant com la música tradicional catalana, el jazz, el rockabilly i el country.

La creativitat poètica i musical de Lo Pardal Roquer està continguda en una tetralogia titulada *Röckerdämmerung*, una obra conceptual en la qual adverteix sobre la decadència de la música popular, culminada el 2009, cinquanta anys després de la desaparició de Buddy Holly, que avui és encara una pèrdua irreparable. "Es una obra molt personal en què em vaig proposar de donar el millor de mi mateix. No està feta per comerciar-hi, només pel pur plaer de crear, de sentir-me lliure com un ocell, de so fresc però artesanal, estètica passada de moda, un intent per traçar el meu propi camí, en el qual poder expressar els dos grans temes que em preocupen, la terra en què m'ubico -la identitat- i el debat existencial". En els quatre volums, el Pardal adapta els ritmes del rockabilly més dur a unes lletres que retraten amb ironia, humor i en ocasions delicades la realitat més pròxima. A tots els discos hi ha una col·laboració destacada. Emma Mousaoui, la seva companya, la dolça veu de *La pressó de Lleida*. Les 68 cançons conformen un còctel en què es barregen les referències als seus amics com el Gitano de Balaguer, poetes que l'inspiren com Guillem Viladot, versions adaptades de vells blues, el *Violai*, una cançó de Perales i la crítica a l'especulació

immobiliària com la trista balada de *La torre de l'oncle Tom*. Pardal es fa acompanyar, entre d'altres, per Pere Sarries, un dels millors guitarristes occidentals, i pel seu amic Joan Reig, bateria d'Els Pets. "Crec en la inspiració si me la treballo, però sobretot crec en la sinceritat, sóc molt sincer. La meua obra és personal, jo no sé cantar, no em puc considerar cantautor, però les cançons que componc estan fetes perquè jo pugui cantar-les".

L'últim treball del Pardal Roquer es titula *Danses primitives* i segueix en la seva línia conceptual i unitat temàtica. La portada, una reproducció de les pintures rupestres de la cova del Cogul en la qual s'aprecia una dansa ritual de culte fàl·lic, segons Esterri, un cant a la fertilitat i a la vida. Es tracta d'una obra artesanal en la qual *Viva las Vegas* d'Elvis es converteix en *Visca la Terra*, mentre que *Folsom Prison Blues*, el gran èxit de Johnny Cash, serveix per retratar el Centre Penitenciari de Ponent.

És difícil, molt difícil trobar Esterri inactiu, sempre ocupat a recollir i també a crear, des d'un concert per a cobla a uns arranjaments sobre *El cant de la sibil·la* i col·laboracions en discos d'amics com Xavier Baró, Jordi Gasión, Meritxell Gené o Àngel Ot. El seu últim treball són diverses peces musicals que serveixen per acompanyar alguns rapsodes que llegeixen textos escollits del filòsof Francesc Pujols, una altra de les seves obsessions. *L'escala de la vida*, així es titula el disc, és la seva manera d'homenatjar el creador de la hiparxiologia. Esterri s'ha entossudit que les seves composicions tinguin el sentit cabalístic que el pensador de Martorell utilitzava en els seus llibres.

EL MEU MESTRE

El mestre Prenafeta, a banda del seu llegat musical, ens va ensenyar a estimar la música. En record.

David Esterri

Dedicat a Josep Prenafeta, Wagner, Elvis, Tarantino...

A l'hora d'escollir un mestre, David Esterri opta per un homenatge a un dels músics que va tenir al conservatori, el compositor de sardanes Josep Prenafeta, recentment desaparegut, "perquè em va ensenyar a estimar la música". Altres influències són Wagner, Beethoven, Bach, els grans del jazz, el primer Elvis, Johnny Cash..., però Esterri pot agafar idees de Buñuel, Tarantino o Brossa. "Sóc músic, però no puc viure de la música, rebutjo frontalment la música comercial. No vivim de la música; més aviat, ara mateix, la música viu de nosaltres i en nosaltres".

a

ua

1314

le

rs els etal

nanides. la pista a clara".

EDITORIAL